

עידן המועדים

הלכות פורים

על פי פסקי: השולחן ערוך, רמ"א, משנה ברורה, מרן הראש"ל רבינו עובדיה יוסף שליט"א ועוד
נכתב ונערך על ידי הרב עידן בן-אפרים שליט"א (02-5324067)

פרשת זכור

א. בשבת שלפני פורים, מוציאים שני ספרי תורה, בספר הראשון קוראים בפרשת השבוע, ובספר השני קוראים בפרשת כי תצא (דברים כה, יז עד סוף הפרשה): "זְכוֹר אֶת אֲשֶׁר עָשָׂה לָךְ עֲמֶלֶק" (ש"ע תרפה, ב) (וזאת כדי להקדים ולהסמיך זכירת מחיית עמלק למחיית המן שהיה מזרעו (עי' מגילה ל' ורש"י שם כס:)). ונצטוינו בזה לזכור מעשה עמלק ולשנוא אותו שנאה קבועה בלב, עד כדי כך שאם היה באפשרותנו למחות אותו מן העולם שלא ישאר ממנו שום זכר, בין מהאדם ובין מבהמותיו ושאר כל חפציו, היינו עושים כן (חיי אדם קנה, ב). – ונוהגים לומר פיוט "מי כמוך ואין כמוך" מיסודו של ר' יהודה הלוי, לאחר חזרת השליח ציבור וקדיש "תתקבל" (מ).

ב. גודל חיובו ודקדוק קריאתו – לדעת רוב הפוסקים, קריאת פרשת זכור היא מצות עשה מן התורה (ש"ע קמו, ב; תרפה, ז), ולכן הקורא בתורה צריך לעורר את הקהל שיכוונו לצאת ידי חובת מצות זכירת מעשה עמלק ומחייתו, ושאף הוא מכיון להוציאם (א), ויקפיד לקרוא במתינות ובקול רם. כמו כן יש להשיג על הילדים הקטנים לבל יפריעו, כדי שהציבור יוכל לשמוע את כל המילים כראוי ויצאו ידי חובתם (ומצוי, שהאותיות שבסיום המילים, אינן נשמעות כראוי, מכיון שקשה להגביה בהן את הקול, והדבר מעכב), ויזהרו השומעים שלא לקרוא בפייהם יחד עם החזן אלא ישמעו ממנו בלבד.

יש להוציא לצורך קריאה זו את ספר התורה המהודר ביותר (ולכן ישתדלו שלא לקרוא בספר תורה שנכתב על קלף משוח). – וספרדי המתפלל בבית-כנסת של אשכנזים, נכון מאוד שבשבת זו יהדר לשמוע קריאת פרשת זכור מפי שליח ציבור הקורא בספר תורה ספרדי ובמבטא ספרדי, וכן להיפך (מ).

ג. חיוב אנשים – יש מחלוקת אם הנשים חייבות לשמוע קריאת פרשת זכור, ולהלכה, אף שהמקילות יש להן על מה שיסמוכו, מכל מקום המחמירות לשמוע הקריאה תבוא עליהן ברכה (ט) (אם לא שהאשה טרודה בטיפול ילדיה הקטנים), ובלבד שתקפדנה על גדרי הצניעות בלבושן ובהתנהגותן, לבל יצא שרון בהפסדן.

תענית אסתר

א. בימי מרדכי ואסתר נקהלו היהודים ב"ג אדר לעמוד על נפשם מפני אויביהם ושונאיהם, והיו זקוקים לרחמי שמים לבל יוכלו אויביהם לפגוע בהם, ועמדו בתפילה ובתחנונים, וישבו בתענית באותו יום, והקב"ה שמע תחינתם וקיבל תשובתם ותעניתם ברצון, ונהפוך הוא, שהיהודים הרגו ושלטו בשונאיהם. ולכן, נהגו בכל תפוצות ישראל להתענות ביום זה בכל שנה ושנה, זכר לנס שנעשה להם, ואין חילוק בזה בין אנשים לנשים, ואין לפרוש מהציבור (ש"ע תרפ"ב, ב; לו ומב).

חודש אדר

משנכנס אדר מרבים בשמחה (תענית כס סע"א), ומזל החודש גורם לטובה. ולכן, ישראל שיש לו דין עם גוי, ישתדל כמיטב יכולתו שהדין יתקיים בחודש אדר (שם רע"ב), ושאף יסתיים בו (חיי אדם קנה, א), מפני שבחודש זה יד ישראל על העליונה. וקיימת בחודש זה התגלות הארת התורה שבעל-פה, שעל זה מרמז מה שנאמר (אסתר ח, טז): "לְיְהוּדִים הַיְתָה אוֹרָה", ודרשו חז"ל (מגילה טז: ועי' שבת פח). אורה - זו תורה (ספר פרי צדיק, שמות, לר"ח אדר).

זכר למחצית השקל

א. נצטוינו בתורה הקדושה (שמות ל, יג) על מצות מחצית השקל. דהיינו שיתן כל אחד מישראל מבו עשרים שנה ומעלה, בין עני בין עשיר, מחצית השקל בכל שנה ליד הכהנים. והיו מניחים הכל בלשכה מיוחדת במקדש, ומשם היו מוציאים לקנות את קורבנות הציבור וכל צרכיהם, שכן מראש חודש ניסן צריכים לקנותם מהשקלים החדשים (חינוך מצוה קה). ובאחד באדר היו משמיעים על השקלים (שקלים א, א) כדי שיכין כל אחד ואחד מחצית השקל שלו, ויהיה עתיד ליתן (רמב"ם שקלים א, ט).

ובימינו שחרב בית המקדש, נוהגים לתת מעות "זכר למחצית השקל" (רמ"א תרצד, א) (ויזהר שלא לקרותן "מחצית השקל", אלא "זכר" למחצית השקל (קא*)) (ובשבת שלפני ראש חודש אדר קוראים בתורה את פרשת שקלים, כזכר למצוה זו (עי' ש"ע תרפה, א). וזריזים מקדימים למצוות (פסחים ד: ר"ה לב; יומא כח:). (ויש נוהגים לגבותם בליל פורים קודם קריאת המגילה (קא ועי' רמ"א שם)).

ב. אחייבים וחסכום – הזכרים מגיל עשרים שנה ומעלה צריכים לתת "זכר למחצית השקל". אבל נשים וילדים קטנים, מעיקר הדין פטורים, ומכל מקום טוב להחמיר לתת גם עבורם (קד-קה). וצריך לתת סכום השווה לערך תשעה גרם כסף טהור (קב) (שכך היה משקל מטבע "מחצית השקל" בזמן שבת המקדש היה קיים, והסכום הוא כפי מחיר הכסף הגולמי בראש חודש אדר). וכל המוסיקי - מן השמים מוסיפים לו (ומכיון שנתניה זו היא רק "זכר", אין הקפדה בכך שהעשיר ירבה לתת. – ומי שמצבו הכלכלי קשה, די שיתן מטבע של חצי שקל, ובעד כל אחד מבני ביתו יתן מטבע קטן יותר (קה)).

ג. למי נותנים? – מכיון שנתבאר שעיקר נתינת מחצית השקל היתה לצרכי הקורבנות, לכן יש לתת מעות אלו לתלמידי חכמים או לשיבות הקדושות והכוללים שמגדלים בהם תלמידי חכמים (קה), כי מיום שחרב בית המקדש אין לו להקב"ה בעולמו אלא ארבע אמות של הלכה בלבד (ברכות ח), ומעלת לימוד התורה גדולה יותר מהקרבת קורבנות (עי' ר"ה יח ומגילה ג), ובזמן הזה שאין מזבח שיכפר על ישראל, חכמים ותלמידיהם מכפרים בתורתם על ישראל (ילקוט שמעוני ויקרא, תנה).

* הבהרה: סתם ציון שבדברינו, הכוונה לעמוד שבספר חזון עובדיה פורים. ש"ע=שולחן ערוך. משנ"ב=משנה ברורה. בא"ה=בן איש חי. מל"ה=מועד לכל חי.

ב. תנאי קודם התענית – תחילת התענית בעלות השחר. ומכל מקום, אם הלך לישון בליל י"ג אדר שינת קבע, וקם משנתו קודם עלות השחר, אסור לו לאכול ולשתות. אבל אם קודם שהלך לישון עשה תנאי שבדעתו לאכול ולשתות קודם עלות השחר, רשאי לאכול ולשתות (והאשכנזים מקילים לשתות אף בלא תנאי, אבל לכתחילה יעשו תנאי) (ש"ע ורמ"א תקסד, א ומשנ"ב שם). וסיום התענית בצאת-הכוכבים (כ-20 דקות לאחר השקיעה).

ג. חפזורים מזהתענית – חולה אף שאין בו סכנה, וכן זקן מופלג שהוא תשוש כת, פטורים מתענית זו ואינם רשאים להחמיר על עצמם, ואפילו מי שתקפתו חולשה יתירה אין צריך להתענות (רמ"א תרפו, ב; לט). – כמו כן חתן וכלה בתוך שבעת ימי המשתה, וכן שלושה בעלי ברית: אבי הבן ביום המילה, הסנדק והמוהל, פטורים מהתענית, ואינם רשאים להחמיר בזה, מפני שיום טוב שלהם הוא (מב). וכמובן שילדים קטנים שלא הגיעו לגיל מצוות, פטורים מהתענית (אפילו תענית שעות), ומכל מקום יש למנוע מהם לאכול ממתקים ושאר תפנוקים (חזו"ע ד' תעניות, טו).

ד. מעוברות ומניקות – אשה בהריון, עד סוף החודש השלישי, חייבת להתענות (ע"פ שו"ע תקנד, ה; לז), ומכל מקום אם ההריון אינו תקין או שסובלת מהקאות, מיחושים או חולשה רבה, הרי היא פטורה. ומתחילת החודש הרביעי ואילך, בכל אופן היא פטורה (שם). – יולדת (או אפילו אשה שעברה הפלה (לח)), פטורה מלהתענות תוך שלושים יום מהלידה (ע"פ שו"ע שם, ו). – ואשה שמניקה בפועל (אפילו מעט (אור לציון ג, דלס)), פטורה מהתענית. ואם פסקה מלהניק (אפילו תוך כ"ד חודש מהלידה) ומרגישה שהיא מסוגלת להתענות, תתענה (ואם באמצע התענית מרגישה חולשה וצער, תאכל), אך אם מרגישה חולשה יתירה, הרי היא פטורה מהתענית (לח וחזו"ע ד' תעניות נו וסב).

פּוּרִים

א. פורים דפרזות/שושן פורים – בכל העולם חל פורים ביום י"ד אדר ומקיימים בו את כל מצוות היום (שו"ע תרפח, ג). ואילו בירושלים ושאר עיירות שהיו מוקפות חומה מימות יהושע בן נון, חל פורים ביום ט"ו באדר (שם, א), וכן הדין בערים הסמוכות להן או הנראות עימהן (שם, ב). וישנן ערים שמחמת הספק מקיימים את המצוות בשני הימים (שם, ד), וכל אחד יעשה כהוראת רבני העיר. – ישנם פרטי הלכה בענין ירושלמי שנוסע לתל-אביב (לדוגמה) במהלך ימי הפורים, וכן להיפך, ולכן בכל מקרה יש לשאול חכם.

ב. ביגוד – בפורים לובשים בגדי שבת או יום-טוב (רמ"א תרצה, ב; בא"ח תצוה, כב; משנ"ב שם, ג) (ואף כשמתפללים מנחה של תענית סמוך לשקיעה, באים עם הבגדים הנ"ל כבר למנחה), ולא ילבש בגדי חול, כי גדול היום לאדונינו (בן איש חי שם וע"י מל"ח לא, חי).

ג. זעל חניסים – החל מתפילת ערבית אומרים "ועל חניסים" (שו"ע תרצג, ב), אף על פי שעדיין לא קראו את המגילה (ב"י שם). ואם שכח ולא אמר, כל זמן שלא חתם ברוך אתה ה"ה" של ברכת "הטוב שִׁמְךָ" וכו' - חוזר (ואומר: "מודים אנחנו לך על חניסים" וכו' "ועל כולם" וכו') (חזו"ע תנוכה קפט), אבל אם הזכיר שם ה' - אינו חוזר (רמ"א שם וע"פ שו"ע תרפב, א) (ולא יאמר: "למדני חוקיך", אלא בסוף "אלוקי נצור" יאמר: מודים אנחנו לך על חניסים וכו' עד ונודה לשמך

הגדול סלה, יהיו לרצון וכו', עושה שלום וכו' (צט). – ומאוד יזהר שלא ישכח לאומרו (מורה באצבע ט, שא), והעצה לכך היא שיתפלל מתוך סידור (מל"ח כז, סז).

ד. מעלת חיים/מחלוקת – מעלת יום פורים גדולה עד מאוד, ולכן אמרו בזוהר הקדוש (תיקוני זוהר, תיקון כא) על יום-כפורים שהוא כמו פורים, כלומר שהארץ יום-כפורים הוא כ"פורים". ולכן יתלהב לב האדם ויקבל עליו עול התורה והמצוות, ויקנה לו לב חדש לעבודת ה' (ספר קדושת לוי, קדושות לפורים, סוף קדושה ראשונה ד"ה ומעלתה). – ויזהר הרבה שלא תהיה מחלוקת בביתו כלל, לא בליל פורים ולא ביום פורים. ואם ארע איזה דבר, יסבול הרבה ויעביר על מידותיו יותר משאר ימות השנה (מל"ח לא, קי).

ה. לימוד תורה – חיוב לימוד תורה קיים גם בפורים, ולא יעביר את כל היום הקדוש בסעודה ומסיבות. וזכותו גדולה יותר, מכיון שמעטים הם הלומדים. ומקורב נתפשט לימוד "אבות ובנים" במקומות רבים, ואשריהם ישראל. כמו כן טוב לקרוא תהילים ביום זה (מל"ח לא, ט).

ו. השגחה על ילדים – חובה מוטלת על ההורים להשגיח על ילדיהם לבל ישוטטו ברחובות בפורים ללא השגחה, כי סכנה רוחנית גדולה אורבת להם שם, ואצל רבים מבני הנוער חלה התדרדרות במצבם הרוחני ששורשה החל בפורים (ע"י מורה באצבע ט, שה ושח; קמח סולת טע"ף קכ; מל"ח לא, מב ולז).

ז. לבישת בגדי אשה וגרימת צער – אסור לאיש ללבוש בגדי אשה אפילו כתחפושת (ואפילו פריט אחד), וכן אסור לאשה ללבוש בגדי איש (קצ"ט). וכבר נגרמו מכשולים רבים כתוצאה מכך (סנסו לייאיר ס"ט יב). ואף לילדים קטנים אין להלביש כן (יחיה דעת ה. ט). – כמו כן אסור לצער או לבזות שום יהודי, בפרט אם הוא תלמיד חכם (ד"א), כי לא הותר לעבור על שום איסור בשביל שמחת פורים. ונאמר (תהילים ב, יא): "עֲבְדוּ אֶת ה' בְּיִרְאָה וְגִילוּ בְּרַעְדָּהּ", ודרשו חז"ל (ברכות ל, יומא ד): במקום גילה שם תהא רעדה.

ח. עשיית מלאכה – כיום המנהג בכל מקום שלא לעשות מלאכה ביום פורים (לפרזים ביום י"ד, ולמוקפים ביום ט"ו) (שו"ע תרצג, ב), והעושה מלאכה אינו רואה בה סימן ברכה (שו"ע ורמ"א שם, א), אבל בלילה מותר (קצ"ה). ומעיקר הדין מותר להסתחר בפורים (משנ"ב שם, ג), אך טוב להחמיר (קצ"ה). וכל מלאכה שמותר לעשותה בחול המועד (כגון דבר האבד, צרכי רבים וכיו"ב), מותר לעשותה בפורים (קצ"ו). וכן מותר לעשות אפילו מלאכות גמורות לצורך פורים (רמ"א שם), ובלבד שלא יתבטל משמחת פורים. ומותר להתגלח לצורך היום, אם לא התגלח מקודם (קצ"ו).

ט. אָבֵל – האבל בימי השבעה, אינו נוהג בפורים דיני אבלות בפרהסיא (לא ב"ד ולא בט"ו אדר), בין בלילה בין ביום, אבל נוהג אבלות בדברים שבצינעא כמו בשבת (שו"ע יו"ד תא, ז; רמ"א א"ח תרצו, ד), וחייב בקריאת מגילה, משלוח מנות ומתנות לאביונים, שהרי האבל חייב בכל מצוות התורה (שו"ע ורמ"א שם ד-ו ומשנ"ב סז ויז), אך טוב שלא ירבה במשלוחים, וגם כששולח ישלח מאכלים רגילים ולא מיני מתיקה (משנ"ב שם, יט). – והספרדים נוהגים לשלוח מנות לאבל (אך לא ישלחו מיני מתיקה, וכנ"ל דרך החיים קצ"ו, ג). [ומנהג האשכנזים שלא לשלוח מנות לאבל כל י"ב חודש על אביו ואימו (רמ"א שם, ו), ובל' יום על שאר קרובים (משנ"ב שם, כ), אם לא שהוא רבו או עני, או לבן זוגו של האבל (קפז וקצ"ג)].

קריאת המגילה

א. אכילה קודם הקריאה – אסור לאכול קודם קריאת המגילה, ואין חילוק בזה בין קריאת המגילה של לילה לקריאת המגילה של יום (רמ"א תרצב, ד). ולכן תזנהרנה הנשים שלא לאכול ביום פורים עד שתשמענה את המגילה. ומכל מקום מותר לטעום פירות קודם הקריאה, וכן פת או עוגה (פחות מ-54 גרם), ולשתות תה או קפה. והמחמיר שלא לטעום כלום, תבוא עליו ברכה. – ומי שקשה לו ביותר להישאר בתענית בליל י"ד בפורים דפרזים עד אחר קריאת המגילה, יטעם בצאת-הכוכבים פחות מכביצה פת או עוגה, או יטעם פירות אפילו יותר מכביצה. ובכל אופן, אם ביקש מאדם שיזכירהו לקרוא את המגילה, מותר באכילה (צה).

ב. חיוב הקריאה – הכל חייבים לקרוא בפורים את המגילה פעמיים, בליל פורים וביום פורים. והקריאה של הלילה, זמנה כל הלילה; ושל יום, זמנה כל היום (ש"ע תרפז, א). ואין חובה שכל אחד יקראנה בעצמו, אלא אפילו אם שומעה מפי הקורא, יוצא ידי חובה, ובלבד שישמענה מאדם שחייב בקריאתה (ש"ע תרפז, ב). וצריך שיכוין הקורא להוציא ידי חובה את השומע, וכן השומע יתכוין לצאת ידי חובה (ש"ע תרצ, ד).

וקריאת המגילה של היום היא העיקרית (תוס' מגילה ד סע"א) וחמורה יותר משל הלילה (שע"ת ר"ס תרפז; שעה"צ תרצב, כז; ג), ולא כמנהג אותם אנשים שבאים לקריאת המגילה רק בלילה, ואינם באים לקריאה ביום.

ג. נשים – גם הנשים חייבות בקריאת המגילה (ש"ע תרפז, א), מפני שאף הן היו בנס פורים (מגילה ד, ד), וכמובן שבכללן גם בנות שהגיעו לגיל י"ב שנים (קיצושו"ע קמא, ד וע"י ח"א קנה, סוף אות יא). ואם האשה אינה יכולה לבוא לבית-הכנסת לשמוע מקרא מגילה, חייבת לשמוע הקריאה מתוך מגילה כשרה מפי אדם הבקי בקריאתה (ואף על פי שכבר יצא האיש ידי חובתו בקריאה שבבית-הכנסת, חוזר ומברך את כל הברכות וקורא המגילה להוציא את הנשים ידי חובתן (ש"ע תרצב, ג). ועיין בסעיף ה). – ובמקומות רבים נוהגים, שלאחר שהאנשים שבים לביתם, מארגנים קריאה נפרדת בבית-הכנסת עבור הנשים, והוא מנהג טוב ונכון.

ד. קטנים – מחנכים את הקטנים לשמוע מקרא מגילה (ש"ע תרפז, א וז), ואולם ילדים קטנים שלא הגיעו לגיל חינוך, אין להביאם לבית-הכנסת, מפני שהם מבלבלים את הציבור (משנ"ב שם, יח; צח, ג). ואף בילדים שהגיעו לגיל חינוך, צריך האב להשגיח עליהם שישמעו את הקריאה, וכשיגיע הקורא ל"המן" רשאי הקטן להכות (בנחת), אבל לא שעיקר הבאת הקטן תהיה על מנת להכות ולהרעיש (משנ"ב שם, יח).

ה. ברכות המגילה – הקורא את המגילה מברך לפניו שלוש ברכות: **א**) אשר קידשנו במצוותיו וציונו על מקרא מגילה. **ב**) שעשה ניסים לאבותינו בימים ההם בזמן הזה. **ג**) שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה. – ובקריאת היום אינו חוזר ומברך שהחיינו (ש"ע תרצב, א) [ולמנהג האשכנזים מברכים "שהחיינו" גם ביום (רמ"א שם)]. והשומעים היוצאים ידי חובה בקריאה יענו "אמן" (אך לא "ברוך הוא וברוך שמו"). – בסיום קריאת המגילה מברכים ברכת "הרב את ריבנו" וכו', ומברכים אותה רק כאשר קורא לציבור של עשרה (אפילו נשים) (רמ"א שם, א; צ).

ו. מנהג חזקאות/נפצים – כשמרעישים באמירת "המן" וכדומה, על הקורא להמתין עד שיעבור הרעש, ולחזור ולקרוא את המילה (ע"ס). ובמקומות רבים נוהגים להכות רק בשם "המן" הראשון והאחרון, וכן ראוי לנהוג (ע"י בן איש חי תצוה, י).

וכבר התריעו גדולי הרבנים על המנהג החמור של שימוש באקדחים ונפצים למיניהם, שיש בכך חילול וזלזול בכבוד בית-הכנסת שהוא מקום השראת השכינה (ולפעמים גורמים גם להשחתת הריהוט), וגורמים בהלה ומחנק לציבור, מלבד מה שמפריעים למהלך הקריאה, ועל הרבנים וגבאי בית-הכנסת לעמוד על המשמר בזה (ע"ס).

ואף מחוץ לכותלי בית-הכנסת אסור להשתמש בנפצים למיניהם, לפי שגורמים לבהלה גדולה ולסיכונים, והמפחיד את חבריו חייב בדיני שמים (ש"ע ח"מ"ט תכ, לב), ואף ארעו אסונות כתוצאה מכך (וע"י שבת סג; ב"ק גג). ומצוה למסור את הסוחרים בהם למשטרה (ע"י רמ"א ח"מ"ט שפח, יב; תכה, א; הגר"ש וואנר והגר"נ קרליק, של"ס"א). ואשרי ההורים המחנכים את ילדיהם בדרך ישרה.

ז. שמיעה מרדיו/טלפון – השומע מקרא מגילה ברדיו, אפילו בשידור חי, אינו יוצא ידי חובה, כיון שאינו שומע את קול הקורא, אלא קול הנקלט על ידי זרם חשמלי באמצעות ממברנא (יחיה דעת ג, נד; נז), והוא הדין שאין יוצאים בשמיעתה דרך טלפון ובכל אמצעי תקשורת אחר.

ח. כוונה ודקדוק בקריאה – הקורא יעורר תשומת לב הקהל לכיון לצאת ידי חובת מקרא מגילה, וגם הוא יכוין להוציאם ידי חובה, לפי שמצוות צריכות כוונה (ש"ע תרצ, יד; ט, ד). – כמו כן ידקדק הקורא לבטאות היטב כל מילה כדי שהציבור ישמעו ויצאו ידי חובת מקרא מגילה, ולא יחסירו לשמוע אפילו מילה אחת, למרות שאינה משנה את ענין הקריאה (בא"ח תצוה, ה; עח).

בקריאת המגילה ישנם דקדוקים רבים, ומי שלא שקד ללומדם היטב, לא ידעם, ואינו מוציא את הרבים ידי חובה אף בדיעבד. ועל רב בית-הכנסת מוטלת החובה לבחור קורא שבקי היטב בטיב הקריאה וטעמיה, ולא להסתפק בקורא שיש לו קול חזק ונעים (ע"י שע"ת ר"ס תרצ; משנ"ב תרצא, כה) (וקיימים כיום ספרי עזר המלמדים לקריאה נכונה, כגון: ספר סנסן ליאיר, תיקון קוראים איש מצליח, מגילת אסתר בהוצאת "סימנים" (בלוויו קלטת), עוד יוסף חי).

ט. הפסק בקריאה – אין לדבר בשעת קריאת המגילה (ש"ע תרצב, ב) עד לאחר הברכה האחרונה. ואם השומע את הקריאה החסיר אפילו מילה אחת בעוד שהקורא המשיך בקריאתו, לא יצא, וצריך לחזור ולקרוא מאותו פסוק ואילך (משנ"ב שם, ט; ט, ג).

י. מי שאוחז בידו מגילה שאינה כשרה (כגון המגילות המודפסות בחומשים וכדומה), יזהר שלא יקרא בפיו יחד עם השליח צבור, אלא ישמע בשתיקה (ש"ע תרצ, ד), ואם החסיר לשמוע איזו מילה, יכול לקוראה במהירות אפילו מהמגילה שבדפוס עד שיגיע למקום הקריאה שאליו הגיע הקורא, וישתלב בשמיעת המגילה מכאן ואילך (ע"ס).

יא. סיום הקריאה – אחר קריאת המגילה והברכה שלאחריה, צריך שיאמר: "ארור המן, ברוך מרדכי, ארורה זרש, ברוכה אסתר, ארורים כל הרשעים, ברוכים כל ישראל, וגם חרבונה זכור לטוב" (ש"ע תרצ, זז). ויש נוהגים לומר כן שלוש פעמים (צד).

מתנות לאביונים

א. מצוה לתת שתי מתנות לשני אביונים ביום פורים (לאחר קריאת המגילה, ולא בלילה (קסט)), דהיינו מתנה אחת לכל אביון (ש"רע תרצד, א). ויוצאים ידי חובה בין בנתינת מעות, בין בתבשיל, או דבר מאכל אחר (רמב"ם מגילה ב, טו), אבל לא בנתינת בגדים וכדומה (קסט). ואף שמעיקר הדין די בנתינת פרוטה אחת לכל אביון, אולם טוב ונכון לנהוג בעין יפה במצוה יקרה זו, ולהחשיב שיעור מתנה לאביון כשיעור (או שוויו) סעודה של פת במשקל שלוש ביצים (162 גרם) (רמ"ב). וכל המוסיף - מוסיפים לו מן השמים. והנותן צ"ק לאביון (באופן שרגילים לכבדו בחנויות), יוצא ידי חובתו (קטז). ואין מדקדקים במעות פורים (לברר אם המקבל הוא רמאי), אלא כל הפושט ידו ליטול נותנים לו (ש"רע תרצד, ג).

ב. ריבוי במתנות – כתב רבינו הרמב"ם (מגילה ב, יז): מוטב לאדם להרבות במתנות לאביונים יותר מאשר להרבות בסעודתו ובמשלוח מנות לרעיו, שאין שמחה גדולה ומפוארה אלא לשמח לב עניים ויתומים ואלמנות וגרים, שהמשמח לב האומללים האלו דומה לשכינה, שנאמר (ישעיה נה, טו): "הֲלֹהִיּוֹת רִיחַ שְׁפִילִים וְלֹהֲתִיּוֹת לֵב נִדְבָּאִים". עד כאן לשונו. – וראוי שניתן דברים אלו על ליבנו, כי כיום אנשים משקיעים סכומי כסף גדולים במשלוחי מנות ובסעודה, ואילו למתנות לאביונים נותנים כמה שקלים בלבד (וכן העיר בספר אורחות יוסף פ"ט).

ג. הנותן כסף לגבאי צדקה על מנת שיחלק לעניים ביום פורים, יוצא ידי חובת מתנות לאביונים, אף על פי שאין העני יודע מי נתן לו המעות (קעב). ובמקום שאין עניים, יכול לעכב את מעות הפורים אצלו ויתנם במקום שירצה (ש"רע תרצד, ד) או עד שיבואו עניים (חיי אדם קנה, כח). ומכל מקום בודאי שיש להתאמץ בימים שלפני פורים וליתן המעות לרב או גבאי על מנת שיחלקם בפורים, ולא יחמיץ לקיים מצוה זו בזמנה.

משלוח מנות

א. חייב אדם לשלוח לחבירו שתי מנות ביום פורים (ולא בלילה (רמ"א תרצה, ד)), דהיינו שני מיני אוכלים, וכמו שנאמר במגילת אסתר (ט, כב): "לְעִשׂוֹת אוֹתָם יְמֵי מִשְׁתֵּה וְשִׂמְחָה וְיִמְשְׁלוּחַ מְנוֹת אִישׁ לְרֵעֵהוּ", לפי שעל ידי כך האדם מראה את רגשי חיבתו לחבירו, ומתרבה השלום בישראל. וכמו כן ישנם אנשים עניים שמתביישים לקבל צדקה כדי לקיים מצות סעודת פורים במאכל ומשתה, מה שאין כן כששולח להם משלוח מנות דרך כבוד. וכל המרבה לשלוח מנות הרי זה משובח (ש"רע שם; קיז). ואפשר לשולחו אפילו ע"י ילד קטן (קמג).

ב. נשים/קטנים – גם האשה חייבת במשלוח מנות, ותשלח לרעותה (ולא לאיש. וכן להיפך). ואשה נשואה אינה יוצאת במשלוח מנות של בעלה (רמ"א תרצה, ד ומשנ"ב שם). – והבנים והבנות שהגיעו לגיל מצוות, חייבים במשלוח מנות לחבריהם, וגם קטנים שהגיעו לגיל חינוך טוב לחנכם למצוה זו (קמב).

ג. מזהות המשלוח – המשלוח מנות צריך להיות מורכב משני מיני אוכלים (ש"רע תרצה, ד) שונים (קכה) (וטוב שיהיה במשלוח שיעור סעודה (קכט)). וגם משקה נחשב "למנה" (משנ"ב שם, יט) (אך טוב להדר ולשלוח שני מיני "אוכלים" (קכד)). אבל השולח לחבירו מעות, ספרים, בגדים, סיגריות וכדומה, אינו יוצא בזה ידי חובה, כי צריך לשלוח דוקא מנות של מאכל ומשתה (משנ"ב שם וחז"רע קכ). ומכל מקום, כל ששלח משלוח מנות אחד כהלכה, אין צריך

להיזהר בכל הפרטים הנ"ל כששולח ליתר חבריו, כי שאר המשלוחים הם להידור מצוה (קלג). וראוי להיזהר שיהיו המנות לפי ערך הנותן, כדי להראות חיבה ורעות למקבל. ואם המקבל עשיר, טוב שיהיו גם לפי ערך המקבל (קכט).

סעודת פורים

א. סעודת פורים – סעודת פורים זמנה ביום, שנאמר (אסתר ט, כב): "לְעִשׂוֹת אוֹתָם יְמֵי מִשְׁתֵּה וְשִׂמְחָה" (וטוב שיסעד רק לאחר שקיים מצות משלוח מנות ומתנות לאביונים. אבל לטעום מעט לפני כן מותר ואין בכך כלום (קלה)). ואם עשאה בלילה, לא יצא ידי חובה (ש"רע תרצה, א) (ומכל מקום גם בליל פורים ישמח וירבה קצת בסעודה (רמ"א שם)). ויוצאים ידי חובה בסעודה אחת, ומצוה להרבות בסעודת פורים (רמ"א שם). ונוהגים לעשות הסעודה לאחר שהתפללו מנחה, וטוב לעסוק מעט בתורה לפני כן (רמ"א שם, ב).

יאכל בסעודה בשר (ויש להדר אחר בשר בהמה, כי יש אומרים שאין יוצאים ידי חובה בבשר עוף ודגים, שאין שמחה אלא בבשר בהמה) (קעה), ויתקן סעודה נאה כפי אשר תשיג ידו (רמב"ם מגילה ב, טו). ולכתחילה צריך לאכול לחם (קעג). ואף הנשים חייבות בסעודת פורים (קעח). ומצוה לשמח הילדים הקטנים במיני מתיקה ומעדנים (קפה). [והאבל על אב ואם בתוך י"ב חודש, יכול להשתתף בסעודת פורים, אף על פי שנגרעת מחוץ לביתו, בתנאי שאין שם כלי נגינה (קפ)].

ב. חזנהגת חסעודה – יהיה מיסב בסעודה שש ומשיש לאחרים, ויספר תוקף הנס לבני ביתו (מורה באצבע ט, טו), וישיר שירי קודש בקול רינה להודות לקב"ה על כל הטוב אשר גמלנו (שבולי הלקט ט"ו דא הובא בחז"רע קפא, וע"י במורה באצבע שם, שט ומל"ח לא, צג).

ג. שיכרות – שותה יין עד שישתכר, וירדם בשיכרות (רמב"ם מגילה ב, טו; וע"י ש"רע תרצה, ב; קעה), ולכל הפחות ישותה יין יותר מהרגלו (רמ"א שם; חיי אדם קנה, ג). והנשים ישותו רק מעט יין (קעח) ואסור להן להשתכר (שבט הלוי ח"י יח, ב).

והיודע בעצמו שמחמת השתיה יזלזל באיזו מצוה מן המצוות, כגון שימנע מנטילת ידים, ברכה, ברכת המזון או שלא יתפלל מנחה או ערבית או שינהג קלות ראש, ידבר דברי נְבִלָה ושטות, יצער את הבריות או יגרום להם נזק – מוטב לו שלא ישתכר, שהרי זו מצוה הבאה בעבירה, ולא לשמחה שכזו התכוונו חז"ל, וכל מעשיו יהיו לשם שמים (חיי אדם שם; קפ).

ד. "ועל הנשים" – מזכירים "ועל הנשים" בברכת המזון בברכת הארץ (ש"רע תרצה, ג). ואם שכח ונזכר אחר שחתם ברוך אתה ה' של ברכת "על הארץ ועל המזון" - אינו חוזר (רמ"א קפז, ד; משנ"ב תרצה, טו) (ולא יאמר: "למדני חוקיך", אלא יאמר ב"הרחמן": הרחמן יעשה עימנו ניסים ונפלאות כשם שעשה לאבותינו בימים ההם בזמן הזה, בימי מרדכי ואסתר וכו' (קפב)). ואם האריך בסעודת פורים עד לאחר שנעשה לילה, אף על פי כן יאמר "ועל הנשים" בברכת המזון (ש"רע רמ"א שם).

נא לא לעיין בשעת התפילה • נא לשמור על קדושת העלון • הערות והארות תתקבלנה בשמחה • מומלץ לשמור את העלון ולהנות ממנו גם בשנים הבאות • ניתן להשיג את העלון באינטרנט

באתר המשרד לשרותי דת: www.dat.gov.il

העלון מוקדש להצלת: תומר בן מנין ורעיו. **לרפאת:** אמונה בת מרשה, אבנר יחיאל בן רחל, שלומי רפאל בן דולי, גדי בן בתיה. **ולעילוי נשמת:** דודית אבולין בת בתון, נחום הפצדי בן רחל, נחום כהן בן כוונה, דינה גאולה בת רנדה, עזת אסתר בת מרים, יהודית בת נעמי, מרים חייטובאשווילי, משולם בן עמי, שלום בן סוליקה, ר' שמעון בן איז'ה, סעדה בת רחל, דוד בן אסתר, מרסדס בת תמר, מסעוד בן אנושה, ששון בן שרה, אביה יהושע בן רונת, יעקב בן עיזר, ג'מילה בת טאווס, משה גרובנר, ולדימיר אקסלרוד